

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ADA COLAU NO ESQUIA

Gerardo Pisarello, el lloctinent de l'alcalde de Barcelona, ha verbalitzat la seva primera decisió de calat: s'ha carregat la candidatura al Jocs Olímpics d'Hivern del 2026 per raons ambientals i socials. A hores d'ara encara em costa anar diferenciant la nova política de la vella i em sabria greu que la nova significués l'ús d'adjectius tan genèrics i inatacables com aquests dos per justificar decisions sense haver d'afrontar explicacions més argumentades. Prenguem aquest cas per mirar d'entendre com funcionaran les coses polítiques (i dels entorns que en viuen de forma total o parcial) a partir dels canvis experimentats el 24-M passat. Comprovaran que l'anunci de la cancel·lació de la candidatura als Jocs per part de Barcelona ha generat dues grans reac-

cions. La primera, el disgust per part dels alcaldes de la Seu d'Urgell, Puigcerdà i Bagà. Complementada amb la petició a la ciutat de Barcelona dels empresaris del Pirineu per tal que es repensin aquesta decisió. Una de les virtuts que se li demana -entre moltes altres- a un patró d'empresa modern és una gran capacitat d'adaptació. I els de la Cerdanya i l'Alt Urgell ho han aplicat amb gran diligència perquè presentaran una carta a la batllessa Colau a veure si li fan reconsiderar la seva decisió amb arguments de «gran consciència social» que justifiquen la candidatura. Observin que el mot «social» va adquirint la condició de comodí dels temps actuals i per a tot ús. Tots hi perseveraran. I és impossible fer-ne una crítica. L'altre moviment és el d'un oportunista que per edat i anys al càrrec l'hem de col·lo-

car al grup de les velles pràctiques. Àngel Ros, el paer de Lleida, ha manifestat que si Barcelona renuncia, agafa el relleu tot buscant la complicitat d'Andorra, Saragossa i Jaca. Però no ha tingut en compte que les Olimpíades no poden ser multinacionals i, per tant, Andorra no encaixaria i, si ens creiem l'agenda sobiranista, les ciutats aragoneses tampoc. Però el calendari afavoreix la xerrameca. A final del mes que ve es decidirà a Kuala Lumpur la seu per als Jocs del 2022 entre Pequín i Almati. La Barcelona de Xavier Trias i Jordi Hereu hi va renunciar tot posposant-ho a la següent selecció. Això signifi-

«En les empreses grans els dirigents dediquen moltes hores a fer 'política' i en les de dimensió menor no hi ha temps»

ca que tenim quatre anys per parlar-ne i dos per presentar la candidatura (novembre del 2017). Un emprenedor molt experimentat m'explica que la diferència entre les empreses grans (les corporacions) i les petites és que en les primeres els dirigents dediquen moltes hores a fer «política» i en les de dimensió menor no hi ha temps ni possibilitats de fer-ne. Aquí en tindrem un exemple, de tot això. La diferència entre parlar i fer. S'han de practicar els dos en l'àmbit públic, però sobretot el darrer. Com que el tema olímpic ven molt sobretot després de tot el que va passar al 1992 per aquí, una altra vegada ens esperen mesos i mesos de declaracions, propostes insòlites, anuncis als mitjans i tota mena de focs d'artifici dialèctic. Tot i que dubto que en aquesta ocasió els periodistes hi dediquin

l'atenció d'ocasions anteriors. I la nova manera de fer política no hauria de ser la dels anuncis amb bombo i platerets, primer en els programes electorals i després en rodes de premsa quan s'assoleix el poder, els quals queden la majoria en l'oblit de les hemeroteques i els arxius digitals sense més notícia ni concreció. I els pro olímpics de tota mena han de tenir en compte el fet més important de tots. Els que decideixen són els membres del Comitè Olímpic Internacional (COI) i provenen sense excepció de la política antiquada i són molt amics dels de la FIFA, aquells als qui la fiscal general dels Estats Units els tocarà els talons per corrupció, tràfic d'influències, apropiació indeguda mentre practicaven la cleptomània als hotels de moltes estrelles on vivien quasi tot l'any.

RENDA BÀSICA UNIVERSAL?

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

Als darrers temps la crisi persistent que vivim i les polítiques neoliberals practicades a bona part del món occidental han deixat un sector important de la població en una situació difícil i, en un percentatge creixent, a l'entorn de la misèria i la precarietat. Això ha fet revifar el debat sobre la necessitat d'establir una renda bàsica i universal per a tots els ciutadans. No cal dir que en un pla teòric és obvi que la necessitat de garantir una vida digna a tothom és encomiable i justa. Però, ens ho podem permetre econòmicament i socialment sense canviar el sistema productiu actual? Hi ha qui, després d'analitzar amb detall el tema, arriba a la conclusió que no és viable ni convenient si del que es tracta és només de tancar un forat i fer de repartidora a la manera clientelar, ja que a la llarga pot ser un problema a l'hora d'encarar com cal la lluita contra la pobresa. És el cas de l'economista Juan Ramón Rallo, au-

tor del llibre *Contra la renda bàsica*, editat per Deusto. Diu també que l'estat del benestar del qual ens hem dotat en època de vaques grasses és una maquinària ineficient a l'hora de redistribuir com caldria la renda. Perquè, a banda de l'import total de l'ajuda (que cal veure si un país endeutat es pot permetre), com es pot controlar que no suri la picaresca i la manca d'intentiu per buscar feina? El cost del control per evitar el frau fa pensar, per altra banda, a alguns analistes que seria millor donar-la a tothom, independentment dels seus ingressos i del nivell de vida. D'entrada pot semblar estrany i injust, però no cal dir que és pràctic, perquè, al cap i a la fi, tot contribuent ha de tenir-hi dret. Per què una persona que ha estat prudent, que ha gastat i invertit racionalment, pagat els seus impostos i que, sense enganys i subterfugis, s'ha guanyat raonablement la vida ha de ser castigat sense rebre-la pel fet de tenir feina i un cert patrimoni? I, en un altre àmbit, sempre m'he demanat la raó per la qual una persona que vol deixar una feina per motius personals, sense ser acomiadat, no pot rebre igualment la prestació temporal d'atur, quan s'ha estat cotitzant per ella. Per altra banda, si només es tracta de repartir, com si hi hagués una bóta de sant Ferriol a l'abast, voleu dir que no s'enganya la gent? La veritat és que cal anar més aviat cap a la definició d'un nou model so-

«Sempre m'he demanat la raó per la qual una persona que vol deixar una feina per motius personals no pot rebre igualment la prestació temporal»

«La innovació, la creativitat i les bones pràctiques sorgeixen sempre des de baix, no pas des de posicions del privilegi o de domini sectorial»

cioeconòmic que eviti l'existència de grans oligopolis, empreses multinacionals que dominen transversalment el negoci de determinats productes, físics o financers. Si no ens dona suport als petits i mitjans emprenedors, malament rai! I és que no pas pel fet de ser petits han de ser necessàriament bons, però sí que la innovació, la creativitat i les bones pràctiques sorgeixen sempre des de baix, no pas des de posicions de privilegi o de domini sectorial. Avui dia vivim en un entorn on es valora especialment l'individu com a element indispensable per fer moure la societat i, de fet, la democràcia és això. Doncs aleshores, per què es cau directament a donar sempre suport als grans i a bastir discursos que sovint cauen en la demagogia? No seria molt millor i efectiu fer un debat serè on s'exposi prèviament i amb detall la situació real i que seguidament es plantegin programes coherents?

Que es puguin conèixer les polítiques fiscals i socials amb pèls i senyals, per exemple, perquè tothom sàpiga qui és capaç de portar-les a terme i amb quins recursos. Ja n'hi ha prou de frases maques, però buides i genèriques, com les que sentim habitualment abans d'una campanya electoral. Ja sabem que tothom vol governar pel poble i pel bé comú. Però hem de veure com i de quina manera. I si el desig és sincer. És indispensable ser ambiciós, però mai a costa que paguin sempre els mateixos, és a dir, la classe mitjana, que cada vegada es fa més prima. Catalunya té la possibilitat i la capacitat de bastir polítiques de lluita efectiva contra la pobresa, però ha de disposar d'un ordenament jurídic i administratiu propi, que li permeti, dins d'un món prou complex, avançar amb garanties d'equitat. No sé si això ha de passar per una renda bàsica o, encara millor, per fomentar l'emprenedoria i l'ocupació. Sigui com sigui és indecent la situació actual. És per això que crec que aprovar una renda general i després no poder-la dotar (com ha passat altres vegades, com en el cas de la llei de la dependència) és frustrant i inútil. Igualment ho és creure, ingènuament, que els diners estan només mal repartits i que fent de Robin Hood tot s'arregla de cop. Més aviat cal generar confiança als més preparats per generar riquesa i educar tothom per fer un ús adequat dels serveis socials.

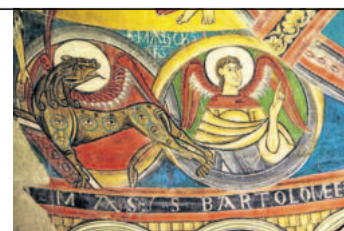
Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)